

1. Vaclovas Nevčesauskas ir Mindaugas Tendziagolcis

Audiovaizdinių keturratis, 2008, adaptuota 2021

Kinetinis objektas

„Audiovaizdinių keturratis“ yra interaktyvus objektas, susiejantis kinetinę ir akustinę patirtį. Keturratio judėjimo kryptys pr jutiklius ir kompiuterinę sistemą generuoja garsą, kuris girdamas ausinėse. Privalomos naudojimosi keturratio instrukcijos nėra, tačiau pagal autorių sumanymą jis yra skirtas bendrai dviejų žmonių patirčiai – mindami pedalus ir kūno judesiais pasirinkdami judėjimo kryptį, jie girdi ausinėse į judesius reaguojančius ir nuolat kintančius abstraktių garsų koliažus – garsinius peizažus. Vazinėjant keturratio patiriama taktiniai, erdviniai ir akustiniai pojūčiai: jie yra intensyvūs, maksimaliai įtraukiantys, kiek trikdantys, tačiau keistai malonūs. Kūrinyms pirmą kartą eksponuotas 2008 m. Vilniaus dalies akademijos magistrantų baigiamųjų darbų parodoje „Vartų“ galerijoje, vėliau tais pačiais metais parodoje „Vilniaus meno scena po 2000–ųjų“ Latvijos nacionalinio dalies muziejaus parodų salėje „Arsenals“ Ryojeje ir 2018 m. medijų meno festivalyje „Enter’16“ Šiauliuose.

2. Lina Albrikienė

Prospektas: retrospekcija, 2006, adaptuota 2021

Garso instaliacija

Įvietintas kūriny s „Prospektas: retrospekcija“ buvo sukurtas specialiai 2006 m. Lietuvos fotomenininkų sąjungos „Prospekto“ galerijoje vykusiai grupeinei parodai „komentarai@3pozicija.lt: postfotografinės būsenos šiuolaiki-niame mene“. Šioje parodoje siekta apžvelgti fotografiją kaip medijas reflektuojančių jaunų lietuvių menininkų tarpdisciplininę kūrybą ir atskleisti naujų technologijų poveikį kintančiai vaizdų kultūrai. Linos Albrikienės audiovizualinėje instaliacijoje iš lauko – Vilniaus Gedimino prospekto – į galeriją perkelti aplinkos vaizdas ir realiu laiku transliuojamas garsas tarsi praręsė išorinę erdvę vidinėje parodos erdvėje; taip buvo tiriami išorės ir vidaus, viešumo ir privatumo santykiai. Parodoje „Laikmenos“ pateikiote šio kūrinio, pritaikyto jau Nacionalinės dalies galerijos pastatui, interpretacijos atsiranda dar ryškesnė laiko ir erdvės ryšių linija. Galerijos lifte iš garsiakalbio skambantis 2006 m. garso įrašo fragmentas ir gyvi lifto kabinos garasai realiu laiku transliuojami į parodos salę ir ten dar kartą automatiškai įrašomi į reaguojantį į garsą prietaisą, kad ateityje būtų vėl ištransliuoti kitoje erdvėje ir kitame kontekste. Tokiu būdu sukuriamas laiko kilpos efektas: praeities dokumentas tarsi atminties liftu iškelia-mas į dabarties paviršių, tačiau ir ta dabartis tuoj pat tampa tik dar vienu dokumentu – įrašymo laikmenų turiniu ir keliasluoksnius praeities garsine panorama.

3. Mirjam Wirz su Augustinu Beinaravičiumi ir Julija Goyd

Flash baras, 2006–2008

Videodokumentacija, 13' 02"

„Flash baras“ (angl. *flash* – blyksnis, blykstė; staigus) – tai originalaus formato renginiai, kuriems pradžią davė Vilniuje kelerius metus gyvenusi šveicarė menininkė Mirjam Wirz. Drauge su vietos menininkais ir organizatoriais Augustinu Beinaravičiumi, Julija Goyd ir kitais bendraminčiais 2006–2008 m. ji ieškojo viešų ir pusiau viešų vietų, kuriose būtų galima iš ten pat rastų medžiagų sumeistrauti laikinę barą. Idėja vienam vakarui suburti žmones apleistame taksi parke, jaunimo pamėgtoje automobilių stovėjimo aikštelėje ar vienoje paskutiniū nerakinamų Vilniaus senamiesčio laiptinių kilo pirmiausia iš nepasitenkinimo besitraukiančia ir vis sterilesne tampačia miesto viešąja erdve. Todėl šie vakarėliai buvo ne tik pusiau nelegalūs susibūrimai pasilinksinti, bet ir tam tikra socialinės kritikos forma. Medijų meno kontekste svarbu tai, kad dalyviai gaudavo informaciją apie renginius elektroniniu paštu, pasinaudojus atviro adresų sąrašu, tad tai buvo ir skaitmeninių technologijų pasitelkimo realiam veiksmui pavyzdys – šiandieniniū bendruomenių teikimo per socialinius tinklus provaizdis. Be to, renginiuose lankydavosi daugelis aktyvių Lietuvos medijų meno scenos veikėjų, o tai leidžia „Flash baro“ projek-tą suvokti kaip svarbią šios bendruomenės neformalaus bendravimo terpę.

4. PB8

PB8_001_V 2006, adaptuota 2021

Garso archyvas, videointerviu archyvas, autorinio viešojo transporto maršruto dokumentacija

PB8 slapvvardžiu pasivadinusio menininko projektas „PB8_001_V“ sumanytas kaip savotiškas „išsieksportavi-mas“ (pagal analogiją su kompiuterinių duomenių išsaugojimu plačiai naudojamu kompaktišku formatu). Tai išplėtotas autoriaus bakalauro darbas Vilniaus dalies akademijos Fotografijos ir medijos meno katedroje. Tyrinė-damas bendradarbiavimo, viešųjų erdvių įveiklinimo ir meninės praktikos, kaip asmeninių ryšių tinklo išraiškos, idėjas, PB8 pakvietė jam svarbius muzikos kūrėjus, kompozitorius ir garso menininkus sukurti po garso kūrinį Vilniaus miestui. Vėliau gauti kūriniai buvo miksuojami menininko sudaryto kilpinio 0 maršruto troleibuse. Taip įprasta kelionė viešuoju transportu virto psichogeografinė patirtimi, kuomet keleivių pojūčius ir emocinę būseną veikė kintantys miestovaizdžiai ir jų ritmą atliepančios garso panoramos troleibuso viduje. Projektas pirmą kartą pristatytas plačiai publikai 2006 m. Šiuolaikinio meno centro jungtinėje Vilniaus ir Kauno menininkų parodoje „101,3 KM: konkurencija ir bendradarbiavimas“, vėliau įtrauktas ir į ŠMC apžvalginę parodą „Lietuvos dalie 2000–2010: dešimt metų“ (2010). Nufilmuoti pokalbii su 28 projekto dalyviais apie įvairius garso reiškinio aspektus anksčiau nerodyti. Parodoje „Laikmenos“ pristatomą daugiasluoksnį projekto archyvą lydi ir menininko komentaras bei palinkėjimas buvusio maršruto keleiviams, žvelgiant į projektą iš šių dienų perspektyvos.

5. Artūras Raila su Dariumi Čiuta

cool ecstasy of sublime beauty; ...but control is of utmost importance; ALT OUR ILLS.

1996–1997, adaptuota 2021

Videofragmentas iš projekto archyvo, 2' 05"

Projekto archyvas pasiekiamas per internetą (prieiga per QR kodą arba adresu www.raila.lt/baltic-flour-mills)

Daugiabriaunis Artūro Railos ir Dariaus Čiutos projektas buvo įgyvendintas kaip tarptautinio menininkų mainų projekto „Valdymas iš žemės“ („Ground Control“, 1995–1997) dalis. O pastarįjį inicijavo tarpdisciplininio meno projektų organizacija „Jutempus“ (Vilnius) kartu su Londono galerija „Beaconsfield“. Tai buvo bene pirmasis meno projektas Lietuvoje, paskatinęs tokiu mastu kritiškai apmąstyti naujas skaitmenines technologijas. Projektu „Valdymas iš žemės“ svarstyti šių technologijų potencialo, lietuvių ir britų menininkų pasirengimo tirti svečios šalies socialinį, politinį ir kultūrinį kontekstą, taip pat gyvos ir nuotolinės tarptautinės komunikacijos (ne)galimybių klausimai. A. Raila ir D. Čiuta vykdė savo tyrimą prieš pat Niukaslo Geitshedo rajone esančio apleisto „Baltic Flour Mills“ fabriko pastato rekonstrukciją – jį siekta pertvarkyti į didžiulę šiuolaikinio meno instituciją. Jie siekė įvairiomis priemonėmis dokumentuoti ir komentuoti šį tarp skirtingų laikų įstrigusį objektą bei jo aplinką, tirdami pramoninės praeities liekanas ir ateities viziją, netiesiogiai gretindami Jungtinės Karalystės ir posovietinės Lietuvos realijas, pasiūlydami savas gaires galimam skirtingų kultūrų dialogui. Menininkų tyrimų procesas ir rezultatai įgijo daugialypę grafinės medžiagos, instaliacijos, videofilimų ir garso įrašų formą. Projektą sudarė trys dalys: „Beaconsfield“ galerijoje pristatyti videofilmas „cool ecstasy of sublime beauty“ („šalta didingo grožio ekstazė“) ir instaliacija „...but control is of utmost importance“ („...bet kontrolė yra nepaprastai svarbi“), o „Baltic Flour Mills“ pastate atliktas erdvinis ir garsinis tyrimas „ALT OUR ILLS“ („PAKEIČI MŪŠŲ NEGEROVES“, žodžių žaismas pagal senojo fabriko pavadinimą). Parodos „Laikmenos“ ekspozicijoje pristatomi videofragmentais iš trečiosios projekto dalies ir suskaitmenintas viso projekto archyvas.

6. Vytautas Žaltauskas

Sukimasis, 1998, atkurta 2021

Kinetinė instaliacija

„Sukimasis“ – tai viena anksčiausiai Lietuvoje sukurtų instaliacijų, kurioms buvo pasitelkta kompiuterinės technologijos ir programinis kodas. Besisukanti trikampė konstrukcija kaip radaras monitoriu ekranuose fiksuoja menamą objektą – menulį. Kūrinyms buvo sukurtas penktajai Soroso šiuolaikinio meno centro Lietuvoje metinei parodai „Sutemos“, surengtai 1998 m. Šiuolaikinio meno centre Vilniuje. Ji pristatyta rengėjų kaip „naudojant naujas technologijas vaizdo meno paroda, kuriai reikėjo ypatingų eksponavimo sąlygų: tamsos, sutėmęs skaidravimo, garso ir sukurto aparatūros ir, suprantama, nenutrūkstamo elektros energijos tiekimo“. „Sutemos“ galima pavadinti ir viena pirmųjų medijų meno ekspozicijų Lietuvoje. Vėliau šalies šiuolaikinio meno institucijose beveik nebuvo surengta tokio masto grupinių parodų, kuriose būtų parodytas įvairiomis priemonėmis kūrusių menininkų susidomėjimas naujų technologijų galimybėmis ir problemomis. 1998 m. Vytauto Žaltausko instaliaci-ja „Sukimasis“ neišliko, todėl parodai „Laikmenos“ buvo specialiai atkurta iš naujo.

7. Migruojančios meno akademijos

2008–2017

Laiko slinkties animacija, 1' 57" ir 1' 18"

Išsami platformos veiklos dokumentacija pasiekiami per internetą: www.migaa.eu

„Migruojančios meno akademijos“ (MigAA) yra 2008–2017 m. veikusi meno edukacijos ir tyrimų inovacijų bei mainų platforma. Projektą koordinavusios aukštosios mokyklos – Vilniaus dalies akademija, Kelno medijų meno akademija (Vokietija) ir Europos vaizduojamųjų menų mokykla Puačėj ir Anguleme (Prancūzija) – pasitelkė išteklių, žmonių, kompetencijų ir disciplinų judumą kaip žinių kūrimo metodą, skirtą tradicinėms švietimo sistemoms praplėsti. Platforma rengė trumpalaikes dešimties dienų trukmės dirbtuves, vadinamas kūrybinėmis laboratorijomis. Jose studentai keliavo kemperais su profesionalia garso ir vaizdo įranga, dalyvavo seminaruose ir kūrė darbus, dažnai naudodami tuo metu naujas ir dar neišbandytas technologijas. Parodoje eksponuojami du dokumentiniai laiko slinkties (angl. *time-lapse*) animaciniai filmai, sukurti „Migruojančių meno akademijų“ dalyvių. Juose užfiksuotas akimirkos iš 2009 m. vykusių kūrybinių laboratorijų „Transresija“ („Transgression“) Berlyne, Vilniuje ir Nidoje (filmo autorė Tine Tillmann) ir „Seka“ („Sequence“) festivalyje „Ars Electronica“ Lince, Austrijoje (filmo autorius Gabrielis Vanegas). Šiuos kūrinius ekspozicijai atrinko ir parengė Mindaugas Gapševičius, vienas iš platformos iniciatorių ir jos archyvo kuratorius.

8. Darius Čiuta ir Juozas Milašius

Miško testas, 2004

Realaus laiko transliacijos videodokumentacija, 3' 48"

2004 m. rugpjūčio 25–28 d. tarpdisciplininio meno organizacijos „Jutempus“ pagrindu Nomedos ir Gedimino Urbonų įsteigta Vilniaus tarpdisciplininė medijų meno laboratorija (VILMA) surengė pirmąjį renginį – kūrybines dirbtuves–seminarą „RAM6: socialinė sąveika ir kolektyvinis intelektas“. „RAM“ („Re-Approaching New Media“, liet. „Permąstant naujasias medijas“) buvo 2002–2005 m. vykusių kūrinių laboratorijų „Transresija“ bei Baltarusijoje vykusių tarpdisciplininių kūrybinių dirbtuvių ir renginių ciklas, kurį bendrai rengė šiose šalyse įsikūrusios organizacijos, tyrusios naujųjų medijų teikiamas galimybes meno ir kultūros lauke. Renginyje Vilniuje, į kurį susirinko vieni žymiausių skaitmenines technologijas savo praktikoje naudojančių menininkų, dizainerių, aktyvistų ir teoretikų iš viso pasaulio, Lietuvos meno bendruomenei buvo išsamiai pristatyta tarptautinė naujųjų medijų kultūra. To renginio kulminacija tapo gitaristo, eksperimentinės improvizacinės muzikos kūrėjo Juozo Milašiaus ir garso menininko Dariaus Čiutos performansas, per kurį J. Milašius grojo Nemenčinės miške, o jo pasirodymo vaizdas ir garsas buvo realiu laiku transliuojami į Šiuolaikinio meno centrą Vilniuje, kur juos papildė D. Čiutos elektroniniai garsai. Šis vyksmas atspindėjo vieną iš pagrindinių viso renginio temų – nuotolinę, tarpdisciplininę ir tarpkultūri-nę sąveiką – ir tam laikotarpiui būdingą produktyvią įtampą tarp miško, kaip romantinio, simboliškai įkrauto gamtos archetipo, ir naujojo technologijų miško, kuriame dar reikia rasti kelią.

9. Saulius Paliukas

Skysta erdvė, 2006, adaptuota 2021

Videointaliacija

Šioje erdvinėje videointaliacijoje abstrakčių vaizdų interpretuojamas laiko, spalvos, kaip emocijų perteikėjos, tapybinių formų perkėlimo į kitas medijas temos. Kaip ir daugelyje savo kitų šio laikotarpio įvairiomis priemonė-mis sukurtų darbų, „Skystoje erdvėje“ Saulius Paliukas akcentuoja visa apimančios ir viską padengiančios laiko slinkties pėdsako idėją. Tai efemeriška materija, ištirpusi aukštin y žemyn varvančiuose dažuose, o vaizdas čia ne tik rodo, bet ir formuoja erdvę, tapdamas skulptūriniu ar net architektūriniu objektu. Kūrinyms pirmą kartą pristatytas 2006 m. Šiuolaikinio meno centro surengtos jungtinės Vilniaus ir Kauno menininkų parodos „101,3 KM: konkurencija ir bendradarbiavimas“ Vilniaus dalyje, 2015 m. kiek pakeisusias formomis rodytas parodoje „Tikrovės aktualumas“ galerijoje „Meno parkas“ Kaune ir elektroninės muzikos festivalio „Sūpynės“ meno programoje.

10. Instituto Media

Interneto radijas ir televizija, 1999–2000, adaptuota 2021

Vaizdo archyvas

Visas institucijos archyvas pasiekiamas per internetą: www.o-o.lt/1998

Menininkų organizaciją „Instituto Media“ 1998 m. įsteigė Kęstutis Andrašiūnas, Mindaugas Gapševičius ir Darius Mikšys, siekę visiškai perkelti meno instituciją į internetą ir tirti jos funkcionavimą šioje naujoje erdvėje. Šios pirmiejiškos institucijos tinklalapio turinį sudarė su medijų ir tinklo menu (angl. *net art*) susijusių tekstų bei garso ir vaizdo įrašų bibliotekos, naudingų nuorodų sąrašai ir paieškos sistema. Parodoje „Laikmenos“ eksponuojama devyntų telefonų ekranų instaliacija pristato menininkų sukurtą „Instituto Media“ interneto radioj o televizijos archyvą. Nors institucijos tinklalapis dar pasiekiamas, tačiau šiuolaikinės naršyklės nepabaliko XX–XXI amžių sandūroje naudoto videoįrašų suspaudimo formato, todėl jų negalima peržiūrėti internete. Telefonų ekranai sandūroje atitinka tam laikui įprastą įrašų vaizdo dydį. Pasikeitusias technines sąlygas atspindinčią ekspozicijos koncepciją sukūrė ir įrašus į šiandien palaikomą formatą konvertavo Mindaugas Gapševičius, saugantis ir tvarkantis „Instituto Media“ archyvą.

Organizatorius	Projektą finansuoja	Informacinis rėmėjas	Rėmėjai:	HANOVER
				EXTERUS <small>ESTERIUM SIEMENS</small>
 Nacionalinė dalies galerija NLNDM	 National Gallery of Art	 LIETUVOS KULTŪROS TARYBA	 lrytas.lt	 FUNDERMAX <small>the people who create</small>
			 digitis.lt	

11. Tomas Andrijauskas

Langai ledeburitams, 1994–1996

Videofilmas, 4' 34"

Filmas sukurtas buvusio Palangos restorano „Vasara“ griuvėsiuose, viloje „Anapilis“ ir kitose šio kurorto vietose specialiai Šiauliuose 1994 m. vykusiam vizualinio meno ir muzikos renginiui „Žuwyvs“. Šis renginys vėliau išplėto-tas į iki šiol Šiaulių dalies galerijoje kasmet vykstantį šiuolaikinio meno festivalį „Virus“, o nuo 2002 m. ten pat vyksta ir kitas menotyrininko, kuratoriaus Virginijaus Kinčiaičio rengiamas medijų meno festivalis „Enter“. Prie šių renginių plėtos videoemenininkas Tomas Andrijauskas svariai prisidėjo savo kūryba ir edukacine veikla, todėl „Langus ledeburitams“ galima suvokti kaip išraiškingą iš videomeno, performansų ir muzikinių eksperimentų išaugusios savitos Šiaulių medijų meno scenos užuomazgų atspindį. Nemontuotas vaizdas nufilmuotas 16 mm kino kamera dalyvaujant grupės „BIX“ nariui Mindaugui Špokauskui ir demonstruotas pirmiausia kaip filmuota medžiaga, vėliau perkeltas į videoformatą, keliose scenose panaudojus papildomus videoefektus. Šiame etape taip pat pridėtam garso takeliui panaudota autoriaus brolio į kasetę įrašyta Niujorko radio stoties transliuojama muzika. Metalurgijos terminu „ledeburitas“ T. Andrijauskui įtaką padariusi neformali Šiaulių menininkų grupė „PIP“ („Post-Industrial Paradise“, liet. „Postindustrinis rojus“) vadino už racionalaus suvokimo ribų esančias būtybes.

12. Giedrius Kuprevičius ir Paulius Sluškonis

Kai Marsas pabučiavo Žemę, 2004

Videofilmas, 26' 47"

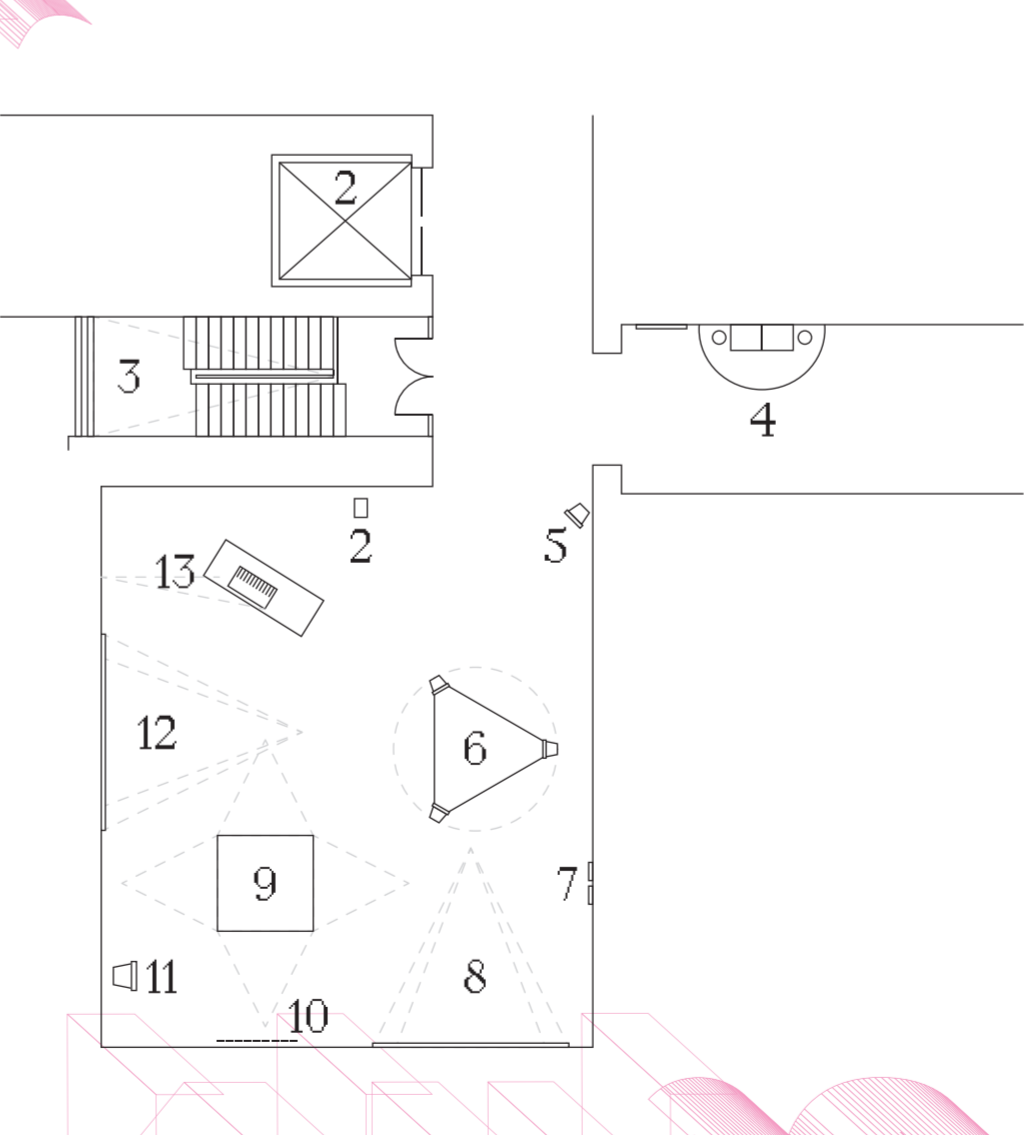
Audiovizualinio kūrinio – videofonijos – idėja kompozitoriui, vienam iš lietuvių elektroninės muzikos pirmievių Giedriui Kuprevičiui gimė žvelgiant į NASA marsaeigių „Spirit“ ir „Opportunity“ keliones po Marsą vaizdus. Jis sukomponavo muzikinę videofonijos dalį, o kompiuterinę grafiką, panaudodamas neotraukas iš atviro priegijos NASA archyvo, sukūrė videoemenininkas, vienas iš medijų meno ir muzikos festivalio „Centras“ Kaune rengėjų Paulius Sluškonis. Kūriniui siekta išreikšti tam laikotarpiui naują mintį, kad marsaeigių kaip savotiški atvirukai atsiųsti vaizdai rodo ne tik Marso, bet ir Žemės ateities paveikslą. Ši mintis atrodo dar aktualesnė praėjus penkio-likai metų nuo videofonijos sukūrimo, kai apie Marso kolonizavimą kalbama kaip apie netolimą realybę, naujai-siame mene įsitvirtino tarplanetinės komunikacijos, nežemiškų teritorijų prisijaukinimo ir Žemės ateities po žmogaus temos, o tolimos planetos kraštovaizdžiai tapo beveik kasdieniškai atpažįstami. Videofonija pirmą kartą viešai pristatyta 2004 m. šiuolaikinės muzikos festivalyje „Is arti“ Kaune, tais pačiais metais išleista CD-ROM pavidalu Kauno technologijos fakulteto Humanitarinių mokslų fakulteto Kultūros projektų centro.

13. Arturas Bumšteinas

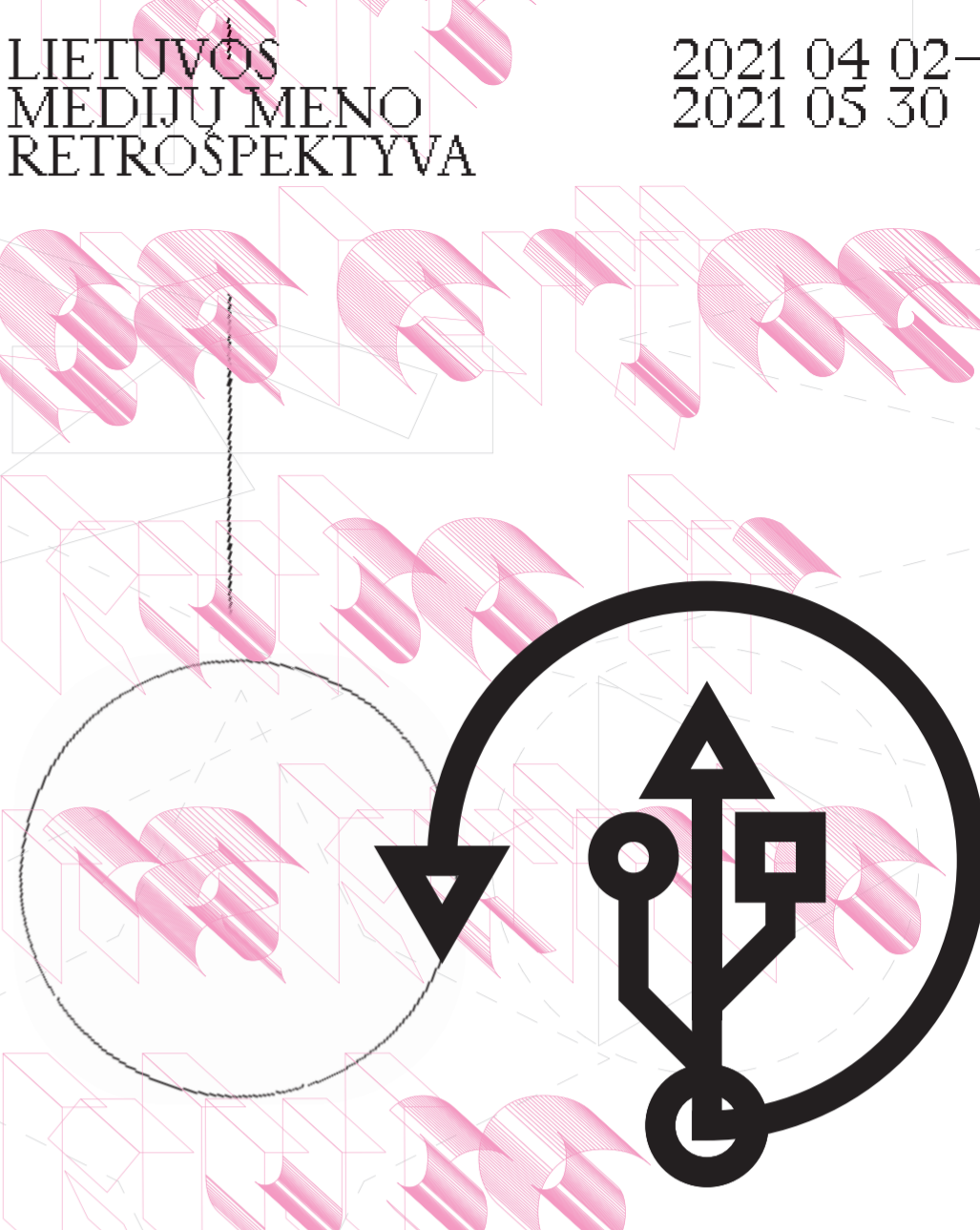
mixthemixthemix, 2005, adaptuota 2021

Garso instaliacija ir kolektyvinis performansas

„mixthemixthemix“ buvo kompozitoriaus ir garso menininko Arturo Bumšteino kuruotas kolektyvinio elektroni-nės muzikos miksavimo projektas, pristatytas 2005 m. šiuolaikinės muzikos ir garso meno festivalyje „Jauna muzika“. Jis tapo geriausiai žinomas iš menininko 2003–2005 m. rengtų panašaus pobūdžio renginių, vienijamų „atviro mikšerio“ koncepcijos (tarp jų „massON“, „Chaos?“ ir „Experimental Sound Mixer“). Šiuose renginiuose A. Bumšteino pakviesti kompozitoriai ir garso menininkai prijungdavo nešiojamuosius kompiuterius ir kitokius elektroninius instrumentus prie vieno daugiakanalio pulto ir iš anksto nepasirengę grodavo savo garsinę medžiag-ą, „mixthemixthemix“ išsiskyrė tuo, kad jo dalyviai gyvai interpretavo medžiagą iš kompozitoriaus Antano Kučinskio albumo „Kilpų katalogas“, kuriame savo rodužu buvo panaudoti kitų kompozitorių kūrinių fragmentai. Svarbu paminėti, kad medijų menui būdingos perkūrimo, dalijimosi ir kūrybinio bendradarbiavimo strategijos Lietuvoje bene labiausiai atsiskleidė būtent garso meno bendruomenėje. Pavyzdžiui, nuolatinis A. Bumšteino renginių dalyvis menininkas PB8 jų įkvėptas 2004–2006 m. taip pat rengė įvykių ciklą „Workshow“, kuriuo plačiau tyrinėtos „atviro kodo“ (angl. *open source*), laisvo dalijimosi ir mainų praktikos. Parodoje „Laikme-nos“ projektas „mixthemixthemix“ pristatomas kaip garso instaliacija ir vienkartinis gyvas renginys su nauja garsine medžiaga.

Parodos kuratorius Jurij Dobriakov
Parodos architektas Mindaugas Reklaitis
Parodos dizaineris Ignas Miškinis
Parodos koordinatore Eglė Juocevičiūtė
Redaktorės Leta Gaubaitė, Emma Stirling
Rengiant parodą talkino Arturas Bukauskas, Lukas Dagilis, Antanas Dombrovskij, Marijus Okockis, Tomas Rugevičius Rugys, Justė Venclovaitė, Rupert

Laikmenos

Medijų menas bendriausia prasme yra XX a. antrojejoje pusėje susiformavęs tarpdisciplininis menas, kuriamas ir skleidžiamas naudojantis įvairiomis medijomis – vaizdo, garso ir kitų formų turinio informacijai perduoti skirtingomis komunikacijos technologijomis. Ankstyvojoje medijų meno raidos stadijoje daugiausia pasitelktos fotografijos, kino, videografijos medijos, taip pat masinės nuotolinio transliavimo technologijos – radijas, televizija. XX–XXI amžių sandūroje, kai skaitmeninės kompiuterinės bei interneto ryšio technologijos buvo dar pakankamai naujos, jomis paremtos eksperimentinės meninės praktikos dažnai vadintos naujųjų medijų menu, siekiant pabrėžti jų skirtumą nuo tradicinių „ikiskaitmeninių“ raiškos priemonių. Tačiau neretai daug svarbesnės medijų menui buvo ne pačios techninės priemonės, o jų naudojimo tikslai. Tarp pagrindinių medijų menininkų siekių buvo bendruo-menių telkimas bendrai veiklai, socialinis ir politinis aktyvumas, kūrybinės raiškos demokratizavimas, besifor-muojančių „duomenų kapitalizmo“ kritika ir alternatyvių technologinės visuomenės formų paieška.

Lietuvos menininkų susidomėjimas pasaulyje išplitusia medijų kultūra buvo palyginti trumpalaikis, tačiau ryškus reiškinys. Jo pradžia galima laikyti XX a. 10 dešimtmčio antrąjį pusę, kai tarptautniuose medijų meno ir skaitmeninės kultūros tinkluose pradėjo aktyviai veikti lietuvių menininkų organizacijos. Ryškiausias iš jų buvo „Instituto Media“, įsteigta internete Mindaugo Gapševičiaus, Kęstučio Andrašiūno ir Dariaus Mikšio, ir „Jutempus“, Nomedos ir Gedimino Urbonų pertvarkyta iš fizinės projektų erdvės į mobilią tarpdisciplinio meno programą, o vėliau tapusi pagrindu Vilniaus medijų meno laboratorijai VILMA. Šiuo laikotarpiu suorganizuoti ir pirmieji dideli medijų meno renginiai. „Jutempus“ 1997 m. inicijavo tarptautinį lietuvių ir britų menininkų, menoty-rininkų ir kuratorių projektą „Valdymas iš žemės“ (angl. *„Ground Control“*), kuriuo kritiškai apmąstytas technolo-gijų ir utopijos santykis. O 1998 m. Šiuolaikinio meno centre surengta 5-oji metinė Soroso šiuolaikinio meno centro Lietuvoje paroda „Sutemos“ tapo pirmą išsamia naujų technologijų naudojimo šiuolaikiiniame mene apžvalga. Tačiau susidomėta naujomis medijomis buvo dar anksčiau – tai matyti minėto dešimtmečio pradžios videomeno eksperimentuose, garso mene ir performansuose.

Visgi kaip savarankiška ir susiformavusi sritis medijų menas įsitvirtino Lietuvoje naujojo tūkstantmečio 1 dešimtmetyje, kai skaitmeninių medijų teikiamomis galimybėmis pradėjo domėtis ir aktyviai naudotis jaunesnė merininkų ir meno studentų karta, augusi su vis labiau prieinamomis kompiuterinėmis technologijomis. Šie kūrėjai ne tik sekė tarptautines medijų kultūros aktualijas, bet ir plėtojo savitą, betarpišką, dažnai intuityvų santykį su naujomis kūrybinės raiškos priemonėmis, naudodami jas tiek meno, tiek taikomajame (interaktyvaus dizaino) ar pramojū (klubinės kultūros) laukuose. Tuomet kūrėsi skirtingų sričių menininkų ir kitų bendruomenių atstovų bendradarbiavimo iniciatyvos, įvairios meno formos buvo permąstomos per medijų teorijos prizmę (Vytauto Michelkevičiaus ir bendraminčių suburta postfotografijos bendruomenė „3pozicija.lt“), formavosi medijų kultūros informacinė erdvė (N. ir G. Urbonų sumanytas, V. Michelkevičiaus redaguotas interneto žurnalas „balsas.cc“). Įvairiuose Lietuvos miestuose pradėti rengti audiovizualinio medijų meno ir elektroninės muzikos festivaliai (Virginijaus Kinčiaičio inicijuotas festivalis „Enter“ Šiauliuose, Šiuolaikinio meno informacijos centro ir kolektyvo „Rūt Rūt“ sumanytas „Centras“ bei Tautvydo Bajarkevičiaus ir Giedriaus Gulbino kuruota „Garso zona“ Kaune), o apie dešimtmečio vidurį „Jutempus“ ir VILMA surengė Vilniuje didelį tarptautinį medijų kultūros simpoziumą „RAM6“ („Permąstant naujasias medijas“). Atsidarė ir renginių erdvės, reikšmingą dalį savo progra-mos skyrusios medijų menininkų projektams (kavinė, klubas ir galerija „Intro“ Vilniuje), šiose erdvėse noriai lankėsi populiariaujančių medijų meno studijų programų studentai. Medijų menas Lietuvoje tapo gyvu reiškiniu, apie dešimtmetį egzistavusiu hibridinėje erdvėje tarp meno ir mokslo institucijų, klubinės aplinkos ir pakankamai neformalaus edukacinio lauko. Nors šiam meno judėjimui būdinga socialini ir politinį angažuotumą čia neretai nustelbdavo naujų estetinių ir patirtnių formų paieškos, lietuviškos jo versijos istorijoje galime rasti visaspagrindines medijų kultūros koordinates – nuo visuomenės audinio narpliojimo iki šokių vakarėlių, nuo naujausių interaktyvių technologijų iki paprasčiausio buvimo ir veikimo kartu, nuo tarptautinių tinklų iki vietos bendruome-nių įtraukimo.

Ivykus reikšmingiems technologiniams ir kultūriniais pokyčiams, „naujosioms“ medijoms netekus didelės dalies naujumo ir išskirtinumo, po 2010 m. kalbėjama apie įrenginius, įsiskverbusius į visas žmogiškosios patirties sritis, bei virtualybės ir realybės santykius perėmė jau kiti meno judėjimai ir žanrai su savais estetiniais ir filosofiniais prioritetais. Nepaisant to, kad žodžių junginį „medijų menas“ šiandien vis dar galima išgirsti aptariant atskirų menininkų kūrybą, Lietuvoje šis reiškinys ta prasme, kuria buvo suvokiamas savo klestėjimo laikau, yra jau istorijos dalis. Paroda „Laikmenos“, kurioje pristatomos ne tiek fizinės medijų laikmenos, kiek „laiką menančius“ efemeriški potyriai, vaizdai ir garsai, yra bandymas užčiuopti Lietuvos medijų meno reiškinio kontūrus.

1. Vaclovas Nevčesauskas and Mindaugas Tendziagolskis

Tetracycle for Audiovisual Landscapes. 2008, adapted 2021
Kinetic object

Tetracycle for Audiovisual Landscapes is an interactive object that links kinetic and acoustic experiences. Connected to a computer, the speed and direction of its movement generate sounds that the users of the tetracycle hear through headphones. There are no strict instructions for using this device, although the authors conceived it as a simultaneous experience for two persons. While pedalling and manipulating the direction of movement with the weight of their bodies, the users hear a collage of abstract sounds that reacts to their every move. The tetracycle offers a combination of intense, immersive, and slightly unsettling (though oddly pleasant) tactile, spatial, and acoustic experiences. The work was first presented in 2008 as part of Vilnius Academy of Arts' MA degree show at the Vartai gallery in Vilnius. Later that year it was featured in the Lithuanian contemporary art exhibition *Vilnius Art Scene After 2000* at the Arsenal exhibition hall of the Latvian National Museum of Art in Riga, Latvia, and in 2018 exhibited at the Enter media art festival in Šiauliai, Lithuania.

2. Lina Albrikiienė

Avenue: retrospection. 2006, adapted 2021
Sound installation

The site-specific work *Avenue* was originally created for the 2006 group exhibition *comments@3xposition.lt: postphotographic states in contemporary art* at the Prospektu Gallery, the Lithuanian Photographers Association's gallery in Vilnius. This show was conceived as an overview of the interdisciplinary work of young Lithuanian artists who reflected on photography as a medium, and sought to expose the impact of new technology on the changing visual culture. In Lina Albrikiienė's audiovisual installation, a photographic fragment of the gallery building's exterior and the real-time transmission of the sound captured in the street just outside it extended the external space into the exhibition's interior, thus questioning the relationships between the inside and the outside, as well as the public and the private. The current reinterpretation of the work, adapted to the building of the National Gallery of Art, reveals an even more pronounced focus on spatiotemporal connections. A snippet of the 2006 sound recording is played back in the gallery's elevator and the live acoustic environment of the elevator cabin is captured and transmitted in real time to the exhibition hall, where it is automatically recorded by a voice-activated sound recorder to be transmitted again in a different space and context sometime in the future. This produces the effect of a time loop, in which a document of the past is lifted to the surface of the present by an elevator of retrospection, only for this present to immediately turn into just another document – a soundscape of a layered past stored on recording media.

3. Mirjam Wirz in collaboration with Augustinas Beinaravičius and Julija Goyd

Flash Bar. 2006–2008
Video documentation, 13' 02"

Flash Bar was an event format devised by the Swiss artist Mirjam Wirz, who was based in Vilnius for several years. Together with Augustinas Beinaravičius, Julija Goyd, and other local artists and cultural facilitators, in 2006–2008 Wirz was looking for public and semi-public locations where makeshift bars could be constructed from materials found in the same place. The idea of bringing people together for one evening, whether in a defunct taxi park building, a parking lot favoured by raucous car-obsessed youths, or one of the last unlocked stairwells in the old town of Vilnius, came up primarily out of discontent with the city's shrinking and increasingly sterile public spaces. Thus, these impromptu parties were not only semi-illegal leisurely gatherings, but also a form of social critique. Their importance in the context of media art lies in the fact that potential participants received invitations via an open mailing list, which at the time made it a notable example of using online communication technology for offline collective action that predated the mobilizing function of present-day social networks. In addition, many of the active members of the Lithuanian media art scene frequented the events, and therefore the *Flash Bar* project can be viewed as an important informal networking hub for this community.

4. PB8

PB8_001_V. 2006, adapted 2021
Audio archive, video interview archive, documentation of a custom-designed public transport route

The project *PB8_001_V*, conceived by the artist known as PB8 as a creative 'self-exportation' (in an analogy to the computer process of exporting data to compact, easily readable formats), evolved from his BA degree work in the Photography and Media Art Department at Vilnius Academy of Arts. Exploring the ideas of collaboration, activation of public space, and translation of a network of personal connections into creative practice, the author asked his fellow sound artists to create audio works dedicated to the city of Vilnius. Later these pieces were mixed in real time inside trolleybus no. 0, which for one day circled a custom-designed looped route designed by the artist. In this way, an ordinary public transport trip turned into a psychogeographic experience, whereby the changing urban views through the trolleybus window, augmented by the sounds inside, were intended to shape the passengers' emotional state. It was first presented to the wider public in 2006 in the Contemporary Art Centre's joint show of Vilnius and Kaunas artists, *101,3: KM: Competition and Cooperation*, and was later featured in the CAC's decade review, *Lithuanian Art 2000–2010: Ten Years* (2010). Filmed interviews with twenty-eight of the project's participants dealing with various aspects of the phenomenon of sound are being shown for the first time in the *Timestamps* exhibition. The multilayered archive of the project presented in the exhibition is accompanied by the artist's message to the passengers of the 2006 trolleybus route from his current perspective.

5. Artūras Raila with Darius Čiuta

cool ecstasy of sublime beauty: ...but control is of utmost importance; ALT OUR ILLS. 1996–1997, adapted 2021
Video fragment from the project archive, 2' 05"

The project archive is accessible online (through the QR code or at www.raila.lt/baltic-flour-mills)

Artūras Raila and Darius Čiuta's multifaceted research was carried out as part of the international artist exchange project *Ground Control* (1995–1997). The latter was initiated by the Vilnius-based Jutempus interdisciplinary art programme and the Beaconsfield gallery in London. It was by far the first critical artistic reflection on emerging digital technology of its kind in Lithuania. *Ground Control* articulated the potential of this technology, the role of the artists travelling between Lithuania and the United Kingdom as researchers and commentators, and the (im)possibility of live and remote international communication. Raila and Čiuta conducted their research just before the abandoned Baltic Flour Mills industrial building in Gateshead, Newcastle was converted into a giant contemporary art institution. They employed various media to document and comment on this territory stuck between different times, carrying out research into the remnants of the United Kingdom's industrial past and the promise of future cultural regeneration, drawing parallels with the reality of post-Soviet Lithuania, and proposing their own set of conditions of perception. The process and results of the project assumed a diverse form of printed matter, sketches, installation, video and field recordings. It came in three parts: the video *cool ecstasy of sublime beauty*, the installation *...but control is of utmost importance* displayed at Beaconsfield, and *ALT OUR ILLS*, a spatial and sonic study of the Baltic Flour Mills building in Gateshead. Featured in the *Timestamps* exhibition are a video fragment from the latter part and the digitised archive of the entire project.

6. Vytautas Žaltauskas

Rotation. 1998, reconstructed 2021
Kinetic installation

Rotation was one of the earliest Lithuanian installations to use computer technology and software coding. As the triangular construction rotates around its axis, the screens capture an apparently fixed object – the Moon – in a radar-like manner. The work was created for *Twilight*, the fifth annual exhibition of the Soros Centre for Contemporary Art in Lithuania, held in 1998 at the Contemporary Art Centre in Vilnius. The show was presented by the organisers as "an international exhibition of art created using new technologies, the display of which requires specific conditions: darkened premises, complex computing, sound and image devices, and, naturally, an uninterrupted electricity supply." Although the term was not mentioned in the description at the time, *Twilight* can rightly be called one of the first displays of media art in Lithuania. Later, there were virtually no group exhibitions of this scale that demonstrated diverse artists' interests in the possibilities and problems associated with emerging technology at the country's contemporary art institutions. The original 1998 installation has not survived, and thus has been reconstructed in its entirety specifically for the *Timestamps* exhibition.

7. Migrating Art Academies

2008–2017
Time-lapse animation, 1' 57" and 1' 18"

Comprehensive documentation of the platform's activities is accessible online at www.migaa.eu

Migrating Art Academies (MigAA), active between 2008 and 2017, was a platform for innovation and exchange in arts teaching and research. Universities and associated partners across Europe (including Vilnius Academy of Arts, Academy of Media Arts Cologne, and École Européenne Supérieure de l'Image in Poitiers and Angoulême) used the concept of migration – of resources, people, competencies, and disciplines – as a method of producing knowledge that aspired to expand traditional educational systems. The platform facilitated short-term workshops called 'creative laboratories', each lasting around ten days. During this time, the participating students travelled by 'Media RVs' (recreational camping vehicles equipped with digital image and sound capture and editing tools), took part in seminars, and produced artworks often revolving around new technology, which were later presented in several exhibitions in different European cities and printed publications. Featured in this exhibition are two documentary time-lapse animations from 2009. One was made by Tine Tillmann during the *Transgression* creative laboratory in Berlin, Vilnius, and Nida (Lithuania), and another by Gabriel Vanegas during the *Sequence* laboratory at the Ars Electronica festival in Linz, Austria. The works were selected and optimised for display by Mindaugas Gapševičius, one of the initiators of the platform and the curator of its archive.

8. Darius Čiuta and Juozas Milašius

Forest Test. 2004
Video documentation of a real time livestream, 3' 48"

From 25th to 28th August 2004, Vilnius Interdisciplinary Lab for Media Art (VILMA), a new platform developed by Nomedas and Gediminas Urbonas on the basis of the Jutempus interdisciplinary art programme, held its first event – the international workshop *RAM6: Social Interaction and Collective Intelligence*. *RAM (Re-Approaching New Media)* was a workshop series co-organised from 2002 to 2005 by several organisations based in the Nordic and Baltic states as well as Belarus, which focused on the exploration of new media in relation to the artistic and cultural field. The event in Vilnius, which brought together world-renowned international artists, designers, media activists, and theorists who used emerging digital technology in their practice, was a milestone presentation of new media culture in the Lithuanian art scene. It culminated in a remote performance by the experimental improvised guitar virtuoso Juozas Milašius and sound artist Darius Čiuta, during which the former played in a forest outside of Vilnius while his jam was live-streamed over the Internet to the Contemporary Art Centre in Vilnius and augmented there by Čiuta's minimalistic electronic sounds. This happening reflected one of the event's central themes – remote, cross-disciplinary and intercultural interaction – and the period's characteristic productive tension between the forest as a romantic, symbolically charged archetype of nature and the new forest of technology where a path was still to be found.

9. Saulius Paliukas

Liquid Space. 2006, adapted 2021
Video installation

In this spatial video installation, the themes of the passage of time, colour as a vehicle for emotion, and the transfer of the medium of painting into other media are interpreted through abstract imagery. As in his many other mixed media works from this period, in *Liquid Space*, Saulius Paliukas emphasises the idea of a trace – an imprint of the all-encompassing flow of time. An ephemeral matter, dissolved in the liquid paint, flows up and down, while the image not only shows but also actively shapes the space, becoming a sculptural or even architectural object. The work was first presented in 2006 in the Vilnius part of *101,3 KM: Competition and Cooperation*, a joint exhibition of Vilnius and Kaunas artists organised by the Contemporary Art Centre. In 2015 it was shown in a somewhat modified form in the exhibition *The Relevance of Reality* at the Meno Parkas gallery in Kaunas and in the art programme of the Šūpnynės open-air electronic music festival.

10. Institutio Media

Internet radio and TV. 1999–2000, adapted 2021
Video archive

The full archive of the institution is accessible online at www.o-it/1998

The artist-run Institutio Media organisation was conceived in 1998 by Kęstutis Andrašiūnas, Mindaugas Gapševičius and Darius Mikšys as an attempt to transfer an art institution to the Internet and study its functioning online. The pioneering virtual institution's website comprised media- and net art-related text, audio and video libraries, links sections, and a search engine. The nine phone screens installed in the *Timestamps* exhibition present the archive of the Institutio Media Internet radio and TV, which broadcast artist-created audiovisual content. While the website is still online, the video content cannot be played back any longer because of the currently unsupported outdated media compression format that was standard in the late 1990s and early 2000s. The phone screens are of approximately the same size as the videos were when the channel was active. Mindaugas Gapševičius, who manages and maintains the Institutio Media archive, devised the display concept with respect to the changed technical conditions and adapted the videos to a format supported in the 2020s.

Organiser: Nacionalinė dailės galerija, NLNDM
The project is financed by: National Gallery of Art
Media sponsor: LIETUVOS KULTŪROS TARYBA
Sponsors: Irytas.lt, digis.lt, EXTERUS, FUNDERMAX

11. Tomas Andrijauskas

Windows for Ledeburites. 1994–1996
Video, 4' 34"

The film was shot in various abandoned locations in the Lithuanian seaside resort town of Palanga for the Žuvys visual art and music happening held in the city of Šiauliai in 1994, which later grew into the still-active Virus contemporary art festival held annually at the Šiauliai Art Gallery. The latter institution also hosts the landmark Enter media art festival, another annual event organised since 2002 by the art critic and curator Virginijus Kinčinėitis. The video artist Tomas Andrijauskas has contributed to the development of both of these events significantly with his creative work and educational activities. Thus, *Windows for Ledeburites* can be viewed as a vivid testament to the beginnings of the distinctive Šiauliai media art scene that evolved from the video art, performance, and musical experiments of the 1990s. Shot on 16 mm film with a member of the cult Lithuanian rock band BIX Mindaugas Špokauskas taking part, the piece was initially shown as raw footage. It was later transferred to video with minimal added effects and a soundtrack using music from a broadcast of an NYC radio station recorded on cassette at the time by the author's brother. The metallurgical term *ledeburite* refers to mystical entities beyond rational cognition in the mythology constructed by members of PIP (Post-Industrial Paradise), an informal group of Šiauliai-based artists who inspired Andrijauskas.

12. Giedrius Kuprevičius and Paulius Sluškonis

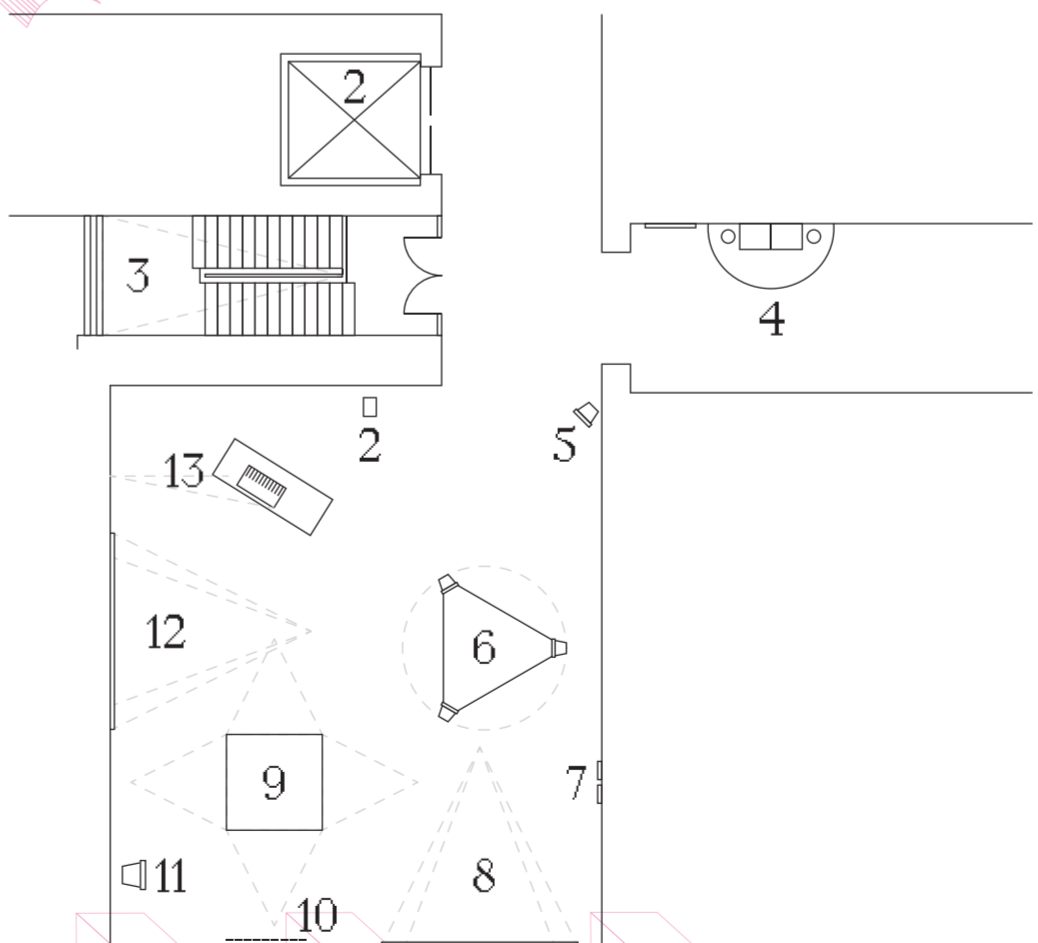
When Mars Kissed the Earth. 2004
Video, 26' 47"

The composer and one of the pioneers of Lithuanian electronic music Giedrius Kuprevičius came up with the idea of an audiovisual work – a videophony – while looking at images of the Red Planet taken by the NASA Mars Exploration Rovers, Spirit and Opportunity. He composed the musical part of the videophony, while the computer graphics utilising photographs from the NASA image archive were created by the video artist and one of the organisers of the Kaunas-based Centras media art and music festival Paulius Sluškonis. The implied message of the work was that the images sent back home, like postcards by the rovers, portrayed a picture not only of the Martian landscape but also of the Earth's future. This thought appears even more resonant fifteen years after the videophony's creation: the colonisation of Mars has come to be thought of as an imminent fact; the themes of interplanetary communication, domestication of extraterrestrial territories and the posthuman future of the Earth have become commonplace in recent art; and scenery of the distant Mars is almost routinely familiar. The videophony was first presented in 2004 at the contemporary music festival Iš Arti in Kaunas, and it was published on CD-ROM in the same year by the Culture Projects Centre of the Faculty of Humanities at Kaunas University of Technology.

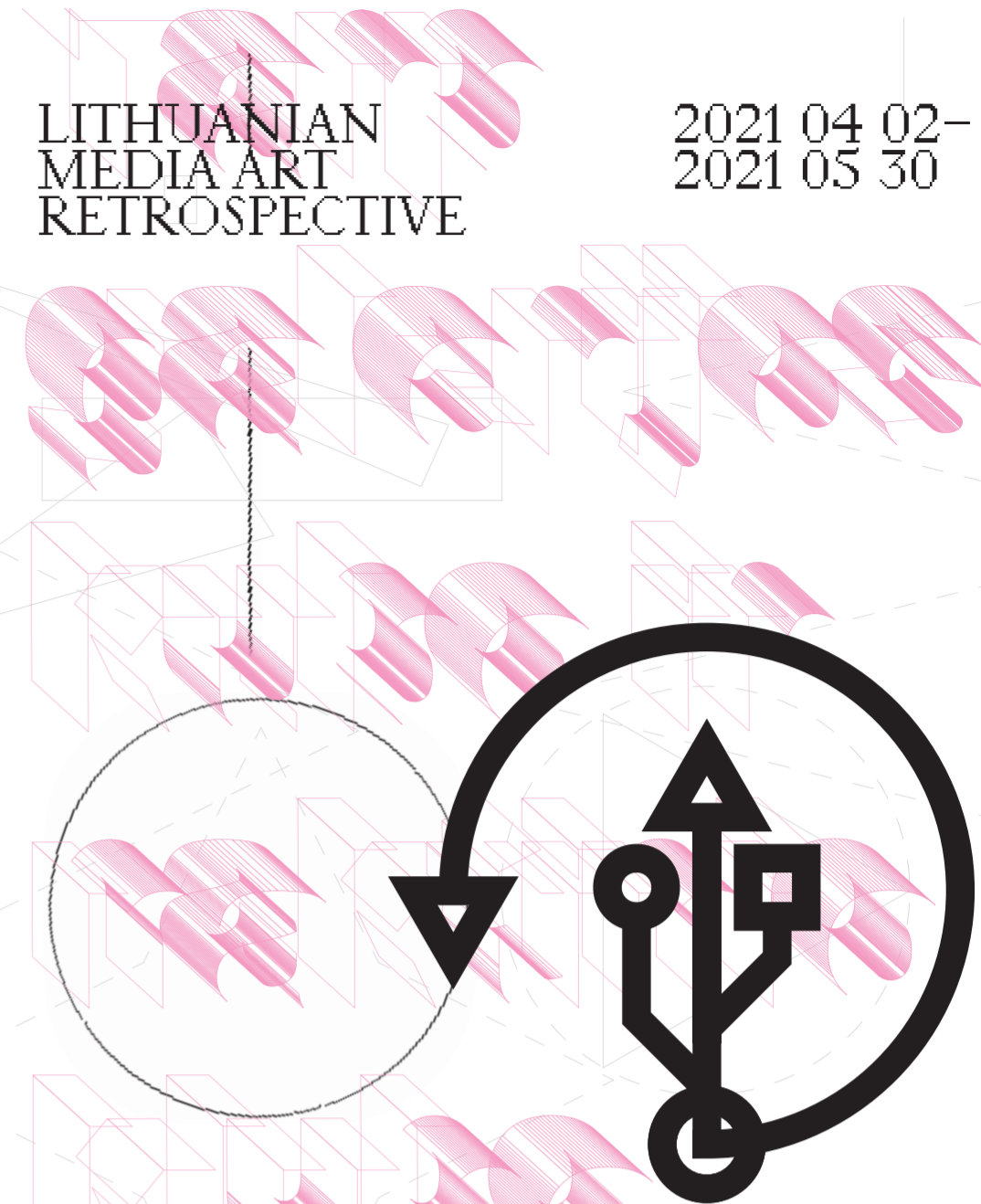
13. Arturas Bumšteinas

mixthemixthemix. 2005, adapted 2021
Sound installation and collective performance

mixthemixthemix was a collective electronic music mixing project curated by the composer and sound artist Arturas Bumšteinas for the 2005 edition of the Jauna Muzika contemporary and experimental music festival. As such, it became by far the best-known event from his 2003–2005 series of events united by the common 'open mixer' concept (among them *massON*, *Chaos?* and *Experimental Sound Mixer*). The latter involved an alternating group of composers and sound artists all connecting their sound devices to a single mixing desk and playing their sonic material simultaneously with no advance preparation. *mixthemixthemix* was conceptually different in that the participants remixed material from the *Loop Catalogue* album by the composer Antanas Kučinskas, which in turn used sampled excerpts of other composers' works. It is worth noting that in Lithuania the logic of remixing, sharing, and creative collaboration as a distinctive feature of media art manifested itself perhaps most fully in the sound art subscene. For instance, PB8, one of the regular participants of Bumšteinas' events, also curated *Workshow* in 2004–2006, which was a similar event series inspired by the open mixer concept and focused more broadly on the practices of open-source sharing and exchange. For the *Timestamps* exhibition, *mixthemixthemix* is recreated as an installation and a scheduled live performance, adapted for new sound material.

Curator Jurij Dobriakov
Exhibition design Mindaugas Reklaitis
Graphic design Ignas Miškinis
Coordinator Eglė Juocevičiūtė
Copy editors: Leta Gaubaitė, Emma Stirling
Special thanks to Arturas Bukauskas, Lukša Dagilis, Antanas Dombrovskij, Marijus Okockis, Tomas Rugevičius Rugys, Justė Venclovaitė, Rupert

Timestamps

Media art in its broadest sense is an art form that developed in the second half of the 20th century around the various media-communication technologies used to transmit audiovisual and other kinds of content. Early media art mostly employed the media of photography, film, and video, as well as the mass broadcasting technologies of radio and television. At the turn of the 21st century, when digital computing and network technologies were still relatively novel, experimental artistic practices based on these technologies were often called 'new media art' to distinguish them from the more traditional, pre-digital means of expression. However, media art was concerned not so much with the technical means per se as with the causes it helped further. Among media artists' principal aims were community mobilisation and empowerment, social and political activism, democratisation of creativity, critique of the emerging 'data capitalism', and the search for alternative forms of technology-augmented society. Lithuanian artists' engagement with international media culture was a relatively short-lived yet notable phenomenon. It began in the latter half of the 1990s, when Lithuanian artist-run organisations became actively involved in the international networks of digital culture and media art. The most prominent ones were Institutio Media, established as a fully online institution by Mindaugas Gapševičius, Kęstutis Andrašiūnas and Darius Mikšys, and Jutempus, reformed by the artist duo of Nomedas and Gediminas Urbonas from a physical project space into a mobile interdisciplinary art programme, which later spawned VILMA – Vilnius Interdisciplinary Lab for Media Arts. The first large-scale media art events also took place during this period, including the Jutempus-initiated Lithuanian-British online and offline artistic exchange project *Ground Control* (1997), which critically reflected on the relationship of technology and utopia. *Twilight* (1998), the fifth annual exhibition of the Soros Centre for Contemporary Art Lithuania held at the Contemporary Art Centre in Vilnius, became the first comprehensive overview of the use of emerging technology in contemporary art. Yet interest in new media had developed even earlier, as evidenced by the video art experiments, sound art, and performance of the early 1990s.

Media art became an established field in Lithuania in the 2000s, when the younger generation of artists and art students who had grown up with increasingly accessible technologies began taking advantage of the possibilities offered by digital media. These creative practitioners not only followed the international trends of media culture, but also developed their own, often intuitive, relationship with these new means of expression, employing them in the spheres of art, applied interactive design, and club culture alike. This stage saw the emergence of platforms for collaboration between different disciplines and communities that rethought various art forms through the prism of media theory (such as the post-photography initiative 3xposition.lt, brought together by Vytautas Michelkevičius and a group of fellow-minded curators and artists). The media culture information space took shape around the same time, epitomized by the online magazine balsas.cc conceived by the Urbonas duo and edited by Michelkevičius. Annual media art and electronic music festivals were launched in various Lithuanian cities (Virginijus Kinčinėitis initiated Enter in Šiauliai, and in Kaunas the local Contemporary Art Functioning Centre and the Rūt Rūt collective organised Centras, while Tautvydas Bajarkėvičius and Giedrius Gulbinas curated Garso Zona), and around the middle of the decade Jutempus and VILMA hosted the milestone *RAM6 (Re-Approaching New Media)* international media culture workshop in Vilnius. Venues that dedicated a substantial part of their programming to media artists' projects opened as well, including the Intro cafe, club and gallery in Vilnius, which particularly attracted students enrolled in the increasingly popular media art study programmes. Media art in Lithuania evolved into a vibrant phenomenon which existed for about a decade in a hybrid space between art and science institutions, the club milieu, and the fairly informal education field. Although the social and political engagement that characterised media art globally was often overshadowed by the search for new aesthetic and experiential forms here, all the principal coordinates of media culture can be found in the history of its Lithuanian variant – from probing the social fabric to dance parties, from cutting-edge interactive technology to simply being and making together, from international networks to local community involvement.

As a result of major technological and cultural shifts that took place at the turn of the 2010s, with the formerly new media having lost much of their novelty and exclusivity, new tech-related art movements with different aesthetic and philosophical points of reference took over the discussion of new devices permeating all spheres of human experience, as well as the relationship between the virtual and the real. Although the label of 'media art' can still be seen applied to the work of particular artists today, in Lithuania this phenomenon – as it was understood in its heyday – is already history. Presenting the ephemeral sensations, images, and sounds reminiscent of this bygone era, the *Timestamps* exhibition is an attempt at capturing the contours of the diverse Lithuanian media art scene.